

om tien uur nog om de woning zijner Dulcinea rondsloop, om zijn verliefd hart te verzadigen door een steelschen blik te werpen door een der ramen van een vertrek, waar Willy vertoefde, wachtende op de thuiskomst van haar vader.

„Ah, jou bandiet,” klonk hem op eens in de ooren en zich omkeerende, zag hij zich tegenover zijn aanstaanden schoonvader, die hem woedend toesnauwde: „Jou vagebond, nou heb ik je!”

Dat was waar, want hij vloog op den verbaasden minnaar aan en greep hem bij zijn schouders met zulk een kracht, dat deze hierop niet verdacht achterover viel zijn aanvaller met zich meesleurende. Deze, zijn slachtoffer stevig vasthoudende, begon nu luid om hulp te roepen.

„Wacht, mijnheer, 'k zal u wel van hem verlossen,” zei een dikke burgerman, dezelfde tegen wien de postiljon van den omnibus aan het station geknipoogd had, terwijl hij van achter een boschje te voorschijn kwam. „Ik heb reden te gelooven, edelachtbare, dat we hier te doen hebben met een gevaarlijken inbreker, een zoogenaamden Jansen, alias Boedels, alias Smit. Ik heb hem nagegaan van af het oogenblik dat hij om halfzes uit den trein stapte en met den omnibus van het hotel l'Espérance wegreed. Ik heb eenige mannetjes meegebracht om hem in bewaring te nemen. U behoeft de huisgenooten niet te verontrusten.”

„Lieve hemel!” riep de verbaasde burgervader uit, toen in een oogwenk onze gevangene een paar handboeien om de polsen had en uit de duisternis eenige stevige politiemannen te voorschijn traden. „Lieve Hemel! Dat was

VLIEGEN.

Zooals de bladen berichten hebben twee ondernemende leden van de Haagsche Proefvliegtuigen-Club — profiteerende van de omstandigheden — zich in België een oude vliegmachine aangeschaft waarmede zij thans, zonder leermeester, op een weiland achter den Bezuidenhout te 's-Gravenhage de vliegekunst trachten meester te worden. Wij geven hierboven de foto van het tweetal met hun eendekker. Links naast de schroef de heer J. Carley, rechts de heer C. van Dijk. (foto Koneynenberg).

DANSAVOND JACOB VAN DER PAS.

Het kleine zaaltje van „Diligentia” had deze week weer eens het voorrecht het speciale publiek te herbergen, dat den dansavonden van Jacoba van der Pas steeds de eer van hare tegenwoordigheid aandoet. 'n Publiek van jeugd en van „le monde artistique,” in toiletten, die van het feest van kleuren en lijnen op het podium in zekeren zin 'n afspiegeling zijn. Maar ook niet meer dan 'n afspiegeling. De fijne harmonie, de weelde de corps et d'âme, het dansen van Jacoba van der Pas en van hare gunsten, zij 't in andere mate, eigen, dat is de zoul zelve. Daar ik binnenkort in 'n uitvoerig artikel hierop hoop terug te komen, wil ik thans niet meer vermelden, dan dat het concertbureau de Haan & Co. deze dansavonden organiseert, die 'n begin zijn van 'n tournée door ons land, waarop wij deze jonge artieste al het succes toewenschen, dat haar ten volle toekomt. T. S.

EEN VELUWSCH VOLKZANGER.

De bekende vertolker van het „Levenslied”, Pisuisse, heeft een dezer dagen in Diligentia bij het Haagsche publiek den Veluwschen volkszanger Jan v. Riemsdijk geïntroduceerd, die met zijn eenvoudige boerenliedjes, in 't dialect van zijn landstreek, groot succes oogste. Onze foto geeft v. Riemsdijk (zittend) met Pisuisse, die in den Haag, eveneens in 't bijbehorend costuum, Bretonsche liedjes zong met Jan Henning, zijn „mobilisatie-accompagnateur”. (foto Sijes).

die in het salon in een vroolijk gesprek was met den heer Kroon en diens dochter.

„Een ongunstig uitziende kerel,” zei Verheull toen van Heiningen binnentrad en keek hem door zijn monocle onderzoekend en vernederend aan. „Overigens een vermakelijke geschiedenis die u mij daar verteld heeft, heer burgemeester. Hoe durft zoo'n kerel de brutaliteit zoo ver te drijven! Jammer,” ging de schijnheilige vriend voort, „dat van Heiningen niet hier is. Ik zou u aanraden, laten we dien landlooper hier zoolang opsluiten tot mijn vriend terugkomt!”

Te verbaasd om iets te zeggen werd de baron door de beide agenten in een hut naast het salon opgesloten en hoorde hij daar met verbeten woede, hoe Verheull zich tegenover de gasten aangenaam maakte. Weldra trok echter een ander geluid zijn aandacht. Hij hoorde den motor aanzetten, en dadelijk daarop een zachte deining, waaruit hij begreep dat de boot in beweging was. Tegelijkertijd vernam hij de stem van den heer Kroon, die in luide woordenwisseling scheen.

Dadelijk daarop werd de deur der hut opengedaan en trad Verheull binnen.

„Wel, ouwe jongen,” riep hij lachend uit, „je bent een uitstekende aanwinst voor de crimineele wereld. Je bezit er alle eigenschappen voor, en speelt je rol prachtig!”

„En wat speel jij voor een verachtelijke rol?” viel nu de baron woedend uit.

„Dat kan wachten,” zei de ander, den eisch om uitlegging van zijn slachtoffer afwerend. „Luister, ik ben met

Prof. Dr. FRITZ RAUSENBERGER, de samensteller van de Duitsche 42 Centimeter kanonnen.

net bijtijds. Ik betuig u mijn tevredenheid, mijnheer de inspecteur! U wilt hem zeker morgen wel voor laten komen om hem een verhoor af te nemen?”

„Tot uw dienst, edelachtbare!” antwoordde de inspecteur en Albert van Heiningen zag zich tusschen twee stoere agenten weggevoerd naar het politiebureau, alwaar hij een allerellendigsten nacht doorbracht.

Zijn zaak werd er niet beter op, toen hij den volgende morgen voor den burgemeester gevoerd werd, niet om zijn aanzoek te herhalen, maar om als een misdadiger verhoord te worden.

„Het is zooals ik dacht, edelachtbare,” rapporteerde de inspecteur. „Hij heeft in het hotel den naam Smit opgegeven; voorts een bankje van vijf en twintig als deposito gestort. Er is echter geen geld verder op hem gevonden en in zijn handkoffertje was niets, dan wat afgedragen goed zonder merkteken. Hij beantwoordt verder volkomen aan de beschrijving van den inbreker Smit, alias Jansen, in het Politieblad gesignaleerd.”

Hij las nu het artikel uit genoemde krant voor, dat van den inbreker een beschrijving gaf weinig vlelend voor onzen baronet. Deze was echter van meening dat het spelletje nu lang genoeg geduurd had; dat hij zijn woord had gehouden en desnoods nog liever de weddenschap verloor, dan zich langer zulk een behandeling te moeten laten welgevallen.

„Onzin!” barstte hij eindelijk woedend los. „Mijn naam is Baron van Heiningen uit Utrecht, kapitein bij de artillerie. Ik had dus niet het geringste plan om waar ook in te breken.”

De beide constabels streken met de breede hand over den mond, om hun dienstgezicht in de plooi te kunnen houden; de inspecteur verborg echter zijn vroolijkheid niet en des burgemeesters gelaat werd rood van woede.

„Dat is verregaand onbeschaamd!” riep hij toornig uit. „De „Meta,” de motorboot van den baron, kwam juist van morgen hier in de Vecht aan. Ik zal mij er dadelijk heen begeven.”

Het was nu de beurt voor van Heiningen om verbaasd te wezen. Hij had aan zijn vriend Verheull de beschikking gelaten van zijn boot, maar er niet aan gedacht, dat deze ermee naar Loenen zou komen varen. Eigenlijk was het wel zoo goed; Verheull zou het zaakje wel recht zetten.

„Je zoudt verstandiger doen als je mij mee liet gaan,” raadde van Heiningen, een onbeschaamdheid waarover de burgemeester opnieuw in woede ontstak. De inspecteur vond het denkbeeld echter niet zoo kwaad en het eind van de bespreking was, dat zijn edelachtbare er in toestemde, de gevangene naar de salonboot van den baron te doen vervoeren.

Het was geen aangename wandeling voor den heer van Heiningen, doch de nacht in het cachot had hem lijdzzaam gemaakt. Hij had bovendien geen andere keus en troostte zich ermee, dat niemand in den schunnig gekleeden kerel Baron van Heiningen zou herkennen.

Dit scheen ook het geval te zijn met zijn vriend Verheull,

vader en dochter aan boord afgevaren, om jou de gelegenheid te geven aan de dochter het verliefde hart aan te bieden van een gevaarlijk inbreker; een rol die je graag speelt en je wel is toevertrouwd. Ik wed dubbel of quite dat ze den landlooper niet hebben wil.”

„Neen,” antwoordde Van Heiningen verontwaardigd. „Het is nu genoeg, laat me passeeren.”

Hij verliet de hut en ging naar het salon, waar hij het meisje en haar vader vond. Hij plaatste zich voor haar.

„Willy,” begon hij, met de deur in huis vallende, „Gisteren heb ik je een vraag gedaan, en je zei me vandaag om antwoord te komen. Welnu, hier ben ik! Wil je mijn vrouw worden?”

Het jonge meisje sloeg blozend de oogen neer en zacht kwam er van haar lippen:

„Als papa het goedvindt?”

Nu keerde van Heiningen zich tot den ouden heer en zei ernstig:

„Mijnheer u hoort hetgeen uw dochter zegt, wat antwoordt u daarop?”

„Ik stem in alles toe, mijnheer de inbreker,” antwoordde de oude heer lachende, „als je ons maar gauw naar huis terugbrengt.”

„Dat zal gebeuren,” riep van Heiningen uit, terwijl hij het meisje in de armen sloot. En toen vroolijk tot zijn vriend: „Karel, jij bent intusschen je weddenschap kwijt.”

„Welke weddenschap?” vroeg Willy, terwijl ze over den schouder van haar verloofde naar Verheull keek.

En nu vertelde Albert haar van het gesprek dat hij met zijn vriend gevoerd had.

„Maar,” zei nu het meisje met een fijn lachje. „Mijnheer Verheull heeft niet verloren! Ik wist allang wie je was, Albert, dus ook toen je hier als een misdadiger aan boord kwam. Dacht je nu heusch, dat ik met een inbreker zou trouwen?”

Nu schaterde Verheull het uit.

„Je bent leelijk beetgenomen, ouwe jongen,” riep hij uit, terwijl hij zijn vriend op den schouder klopte. „Maar je mag best je weddenschap verliezen, want je hebt de dame gewonnen. En ik koop van het geld een cadeautje voor je bruid, als een herinnering aan den inbreker.”

BERICHT.

Wij berichten hiermede den koopers van onze losse nummers, dat wij vanaf heden geen „Maand-Panorama's” meer kunnen verkrijgbaar stellen.

Ter vervanging daarvan hebben wij echter serie's verkrijgbaar gesteld, bestaande uit 10 verschillende Oorlogsnummers van Panorama, die eveneens in één deel zijn saamgebracht.

De prijs van zoo'n deel bedraagt slechts 50 Cents.

Alle Boekhandelaren nemen bestellingen aan.